



Arrest

nr. 177 587 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense afkomst te zijn, op 7 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het koninklijk besluit tot uitzetting van 2 februari 2016, aan de verzoeker op 16 februari 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DURAN RODRIGUEZ en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Roemeense afkomst te zijn, komt op 4 juni 1998 België binnen en vraagt op 5 juni 1998 asiel aan. Op 2 juli 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 maart 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Op 26 oktober 1999 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Bij vonnis van 20 april 1999 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens gewone diefstal.

1.3. Op 17 mei 1999 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Bij ministeriële beslissing van 23 mei 2001 wordt de verzoeker uitgesloten van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk.

1.4. Bij vonnis van 30 juli 2003 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar wegens diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

1.5. Op 5 november 2003 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 27 januari 2004 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag.

1.6. Op 9 december 2004 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 9 februari 2005 beslist de gemachtigde van de burgemeester van de stad Antwerpen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag.

1.7. Nadat de verzoeker op onbekende datum het Rijk heeft verlaten, komt hij op 23 februari 2011 opnieuw in België aan en biedt hij zich op 25 februari 2011 aan bij het gemeentebestuur van Turnhout om zijn aanwezigheid op het grondgebied te melden.

1.8. Op 24 maart 2011 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Unieburger. Op 13 april 2011 wordt het recht op verblijf van de verzoeker erkend.

1.9. Bij arrest van 11 december 2014 van het hof van beroep te Antwerpen wordt de verzoeker veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 jaar wegens poging tot moord en het dragen van wapens zonder wettige reden.

1.10. Op 15 juni 2015 geeft de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een positief advies met betrekking tot de vraag van de Algemene Directie Vreemdelingenzaken over het voorstel tot uitzetting van de verzoeker overeenkomstig de artikelen 20 en 43, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

1.11. Op 2 februari 2016 wordt een koninklijk besluit tot uitzetting uitgevaardigd. Dit is het bestreden besluit dat aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht op 16 februari 2016 en dat als volgt wordt gemotiveerd:

“(…)

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op de artikelen 20 en 43;

Gelet op het artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Roemenië;

Overwegende dat betrokkene een onderdaan is van de Europese Unie;

Overwegende dat betrokkene zich op 5 juni 1998 vluchteling verklaarde en dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard dooreen beslissing van 31 maart 1999 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend op 1 april 1999;

Overwegende dat betrokkene op 17 mei 1999 een aanvraag van machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980; dat deze werd onderzocht op basis van de wet van 22 december 1999, betreffende de regularisatie van: het- verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk;

Overwegende dat betrokkene op 23 mei 2001 door een ministeriële beslissing werd uitgesloten van het genot van deze wet;

Overwegende dat betrokkene nadien drie aanvragen van machtiging tot verblijf heeft ingediend op basis van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat er beslissingen van niet inoverwegingname werden genomen gezien het in de aanvragen opgegeven adres zijn feitelijke verblijfplaats niet was;

Overwegende dat betrokkene op 24 maart 2011 een aanvraag van een verklaring tot inschrijving heeft ingediend;

Overwegende dat hij op 13 april 2011 toegelaten werd om zich te vestigen in het Rijk;

Overwegende dat hij zich op 27 juli 1998 en op 2 oktober 1998 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal (2 feiten), feit waarvoor hij op 20 april 1999 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 maanden;

Overwegende. dat hij zich op 21 juni 2003 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels, feit waarvoor hij op 30 juli 2003 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 1 jaar;

Overwegende dat hij zich op 29 april 2014 schuldig heeft gemaakt aan opzettelijke verwondingen of slagen, met voorbedachten rade, met de verzwarende omstandigheid dat de dader het misdrijf pleegde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan verboden wapendracht, namelijk een breekmes en een hakbijl, feiten waarvoor hij op 11 december 2014 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad;

Overwegende dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 15 juni 2015 stelt dat "gelet op de ernst van de feiten, is de Commissie van oordeel dat de criminele activiteiten de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980; dat de feiten waarvoor betrokkene op 11 december 2014 werd veroordeeld, gepleegd werden op zijn echtgenote, met wie hij twee kinderen heeft; dat zij niet op bezoek komen in de gevangenis; dat hij bezoek ontvangt van een dochter (wiens afstamming niet vaststaat) uit een andere relatie; dat zij eveneens de Roemeense nationaliteit heeft; dat in het licht van artikel 8 van het Europees Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling, gelet op het feit dat betrokkene meer bindingen heeft met Roemenië dan met België";

Gelet op het advies van de Commissie van Advies voor vreemdelingen die meent dat de uitzetting gerechtvaardigd is;

Overwegende dat betrokkene niet voor deze Commissie verschenen is; dat deze procedure hem nochtans had toegelaten de autoriteiten elementen bij te brengen met betrekking tot de gevolgen van een verwijdering voor hemzelf en zijn familie, - evenals het al dan niet bestaan van banden met zijn land van oorsprong;

Overwegende bovendien dat niets het bestaan laat vermoeden van elementen met betrekking tot zijn economische inbrenging of zijn gezondheidstoestand die zijn verwijdering onmogelijk zouden maken;

Overwegende dat betrokkene gehuwd is met F. A. (...), van Roemeense nationaliteit; dat ze legaal in het Rijk verblijft en dat ze niet op bezoek komt in de gevangenis; dat op haar de feiten werden gepleegd uit het vonnis van 11 december 2014;

Overwegende dat uit deze relatie twee kinderen werden geboren van Roemeense nationaliteit, B. A. I. (...) en F. A. D. (...); dat ze niet op bezoek komen in de gevangenis; dat B. A. (...) op 11 juni 2013 gerepatriëerd werd naar Boekarest en dat F. A. (...) legaal in het Rijk verblijft;

Overwegende dat betrokkene nog een dochter van onbepaalde afstamming zou hebben, L. L. A. (...); dat ze legaal in het Rijk verblijft en dat ze op bezoek komt in de gevangenis;

Overwegende dat hij zich niet op een familieleven in de zin van het artikel 8 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens kan beroepen; dat het niet wordt betwist dat een verwijdering een inmenging vormt in zijn privéleven;

Overwegende dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten deze inmenging rechtvaardigen;

Overwegende dat de samenleving het recht en de plicht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkel respect heeft voor andermans fysieke en psychische gezondheid;

Overwegende dat hij dienvolgens zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;

Overwegende dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden;

Op de voordracht van Onze Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, hebben Wij besloten en besluiten Wij:

Artikel 1.- F. M. (...) wordt uitgezet.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Artikel 2.- Dit besluit treedt in werking vanaf de datum van invrijheidstelling van betrokkene.

Artikel 3.- De Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is belast met de uitvoering van dit besluit.

*Gegeven te Brussel, 2 februari 2016
(...)"*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Geheel ten onrechte houdt verwerende partij voor

- dat verzoeker zich niet op een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM kan beroepen;*
- Dat de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging op zijn privéleven rechtvaardigen ;*
- Dat verzoeker tengevolge van zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast;*
- Dat het gevaar dat verzoeker zou vormen voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden*

Verzoeker de feiten waarvoor hij op 11 december 2014 werd veroordeeld en welke een gevangenisstraf van 6 jaar opleverde op heden nog steeds betwist. Uit de dossierstukken en deskundigeverslagen blijkt onvoldoende dat verzoeker zijn vrouw met voorbedachten rade wou verwonden, er wordt telkens gesproken in termen van mogelijke hypothesen, bij gebreke aan enige vorm van sluitend bewijs.

Het is dus eenzins een vaststaand feit dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Verzoeker onderhoudt het contact met zijn dochter L. L. (...) en zijn kleinkinderen. Zij komen ook geregeld op bezoek. Voor zijn opsluiting in de gevangenis had hij ook een goed contact met zijn dochter A. (...), ook dit contact zou na zijn vrijlating mogelijks nog hersteld kunnen worden. Er is dus zeker sprake van een familieleven.

Verzoeker is hier goed ingeburgerd, heeft hier gedurende de jaren dat hij op het grondgebied verbleef ook gewerkt. Hij bouwde hier een sociaal leven op, heeft hier zijn huisvesting, daar waar er geen enkele band meer bestaat met zijn land van herkomst."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM.

Hij betoogt dat de feiten waarvoor hij werd veroordeeld op 11 december 2014 nog steeds betwist. Uit de dossierstukken en deskundige verslagen zou onvoldoende blijken dat hij zijn vrouw met voorbedachten rade wou verwonden. Het zou geen vaststaand feit zijn dat hij een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde. Hij zou contact onderhouden met zijn dochter L. L. (...) en zijn kleinkinderen, die geregeld op bezoek komen in de gevangenis. Voor zijn opsluiting zou hij ook een goed contact gehad hebben met zijn dochter A. (...), waardoor er volgens hem wel sprake zou zijn van een familieleven.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 11 december 2014 veroordeeld werd door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 jaar uit hoofde van opzettelijke slagen of verwondingen met voorbedachten rade, met de verzwarende omstandigheid dat de dader het misdrijf pleegde tegen zijn echtgenote of de persoon met wie hij samenleeft of samengeleefd heeft en met wie hij een duurzame affectieve en seksuele relatie heeft of gehad heeft; aan verboden wapendracht, namelijk een breekmes en een hakbijl.

Waar verzoeker voorhoudt de door hem gepleegde feiten te ontkennen, doet hij geen afbreuk aan de veroordeling die hij effectief heeft opgelopen. Bovendien kan thans geen uitspraak worden gedaan over het strafrechtelijk luik. Het stond de verwerende partij vrij om op grond van de strafrechtelijke feiten een beslissing te nemen op verblijfsrechtelijk vlak en dit op grond van het arrest van het Hof van Beroep van 11 december 2014.

Uit het administratief dossier bleek dat verzoeker d.d. 27 april 2015 uitgenodigd werd in de Gevangenis van Sint-Gillis om te verschijnen voor de Commissie van Advies voor Vreemdelingen die van advies moest dienen inzake het voorstel tot uitzetting.

Op 14 augustus 2015 werd er een positief advies verleend door de Commissie van Advies voor vreemdelingen. De Commissie oordeelde onder meer als volgt:

"(...)

Betrokkene maakt het voorwerp uit van diverse veroordelingen:

(...)

Gelet de ernst van de feiten, is de commissie van oordeel dat de criminele activiteiten van betrokkene de openbare orde van het land ernstig hebben geschaad, in de zin van artikel 20, alinea 2 van de wet van 15 december 1980.

De feiten, waarvoor betrokkene op 11.12.2014 werd veroordeeld, werden gepleegd op zijn echtgenote, met wie hij twee kinderen heeft. Zij komen niet op bezoek in de gevangenis. Hij ontvangt bezoek van een dochter (wiens afstamming niet vaststaat) uit een andere relatie. Zij heeft eveneens de Roemeense nationaliteit.

In het licht van artikel 8 EVRM moet worden vastgesteld dat de verwijdering uit België geen inbreuk uitmaakt op voormelde bepaling, gelet op het feit dat betrokkene meer bindingen heeft met Roemenië dan met België.(...)"

Gelet op voorgaande is het geenszins kennelijk onredelijk dat er een Koninklijk Besluit tot uitzetting werd genomen. Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat er rekening gehouden werd met alle elementen die de situatie van verzoeker kenmerken. Enerzijds werd er gewezen op de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen en anderzijds werd er gemotiveerd waarom hij door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad. Hierbij wordt verwezen naar het advies van 15 juni van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, waarin werd ingegaan op zijn familielevens en gesteld werd dat hij meer bindingen heeft met Roemenië dan met België.

Met betrekking tot de dochter F. A. D. (...), kind geboren uit een andere relatie, werd gesteld in de bestreden beslissing dat ze niet op bezoek komt in de gevangenis. M.b.t. B. A. (...) werd gesteld dat zij gerepatrieerd werd naar Boekarest. Aangaande een andere dochter van onbepaalde afstamming, L. L. (...), waarnaar verzoeker ook thans in zijn verzoekschrift verwijst, werd gesteld dat ze hem inderdaad komt opzoeken in de gevangenis. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissing op uitgebreide wijze gesteld dat de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van de strafbare feiten de inmenging in het gezinsleven verantwoorden en dat de samenleving het recht en de plicht heeft om zich te beschermen tegen verzoeker. Er werd tenslotte gemotiveerd dat hij door zijn persoonlijk gedrag een ernstige aanslag heeft gepleegd op de openbare orde en dat zijn aanwezigheid in het land een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die ene fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast en dat het gevaar dat hij vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd met miskenning van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is niet ernstig."

3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door het bestreden besluit. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop het bestreden besluit is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop hij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen betwist de verzoeker niet dat zijn echtgenote, die legaal in het Rijk verblijft en op wie hij de feiten heeft gepleegd waarvoor hij door het hof van beroep te Antwerpen veroordeeld is geworden tot een gevangenisstraf van zes jaar, en zijn twee kinderen die uit deze relatie werden geboren – waarvan de oudste op 11 juni 2013 gerepatrieerd werd naar Boekarest – niet op bezoek komen in de gevangenis. Voor zover de verzoeker laat gelden dat hij met zijn jongste dochter voor zijn opsluiting in de gevangenis een goed contact had en dat dit contact na zijn vrijlating mogelijks nog hersteld zou kunnen worden, beperkt hij zich tot een loutere, hypothetische bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Het bestaan van een (beschermenswaardig) gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn echtgenote en de twee uit de relatie met zijn echtgenote geboren dochters kan dan ook niet worden aangenomen.

Voorts laat de verzoeker gelden dat hij contact onderhoudt met zijn dochter L.L., die blijkens het bestreden besluit "*van onbepaalde afstamming*" is, en zijn kleinkinderen. Wat dit betreft kan er op worden gewezen dat deze dochter reeds geruime tijd meerderjarig is en dat uit de rechtspraak van het

Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. De relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen wordt enkel beschermd door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Te dezen brengt de verzoeker dergelijke elementen evenwel niet aan. Uit de loutere omstandigheid dat zijn dochter en kleinkinderen regelmatig op bezoek komen in de gevangenis kan immers niet worden afgeleid dat de verzoeker afhankelijk is van zijn dochter en kleinkinderen of *vice versa*. In dat geval zal het EHRM deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Voorts wijst de verzoeker er op dat hij hier goed is ingeburgerd, dat hij hier gedurende de jaren dat hij op het grondgebied verbleef ook heeft gewerkt, dat hij hier een sociaal leven opbouwde, hier zijn huisvesting heeft en dat er geen enkele band meer bestaat met zijn land van herkomst.

Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een familieleven aan te tonen. Het privéleven zoals naar voren gebracht door de verzoeker blijkt niet te worden betwist door de verwerende partij.

In casu betreft het een weigering van een voortgezet verblijf, met name een koninklijk besluit tot uitzetting. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen uit verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, het recht om de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Er wordt niet betwist dat de inmenging is voorzien door de wet, meer bepaald door artikel 20 van de Vreemdelingenwet, en dat de inmenging is ingegeven door de bescherming van de orde en het voorkomen van de strafbare feiten, wat een door het tweede lid van artikel 8 van het EVRM erkend legitiem doel is voor een inmenging in het privéleven van de verzoeker. De verzoeker voert weliswaar aan *“de feiten waarvoor hij op 11 december 2014 werd veroordeeld en welke een gevangenisstraf van 6 jaar opleverde op heden nog steeds (te) betwist(en)”*, doch hij kan niet voorbij aan de vaststelling dat hij voor deze feiten op 11 december 2014 definitief veroordeeld is door het hof van beroep te Antwerpen tot

een gevangenisstraf van zes jaar en dat deze uitspraak inmiddels kracht van gewijsde heeft verworven. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat in het bestreden besluit op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze wordt gesteld *“dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde ernstig heeft geschaad”*.

Ten slotte dient te worden nagegaan of de verwerende partij in redelijkheid een belangenafweging heeft doorgevoerd tussen het algemeen belang en de persoonlijke belangen van de verzoeker, met name op het vlak van het privéleven – in het bijzonder met zijn *“dochter van onbepaalde afstamming”* –, en in dit licht een afdoende onderzoek heeft gevoerd. *In casu* blijkt uit de overwegingen van het bestreden besluit dat met het privéleven van de verzoeker rekening werd gehouden, doch dat deze elementen werden afgewogen tegen de omstandigheid dat de verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde ernstig heeft geschaad, dat *“de samenleving het recht en de plicht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkel respect heeft voor andermans fysieke en psychische gezondheid”* en dat de aanwezigheid van de verzoeker in het land *“een ernstige, reële en actuele bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de Belgische maatschappij aantast”*. Bovendien wordt in het bestreden besluit overwogen dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen in haar advies van 15 juni 2015 vaststelde dat de verwijdering van de verzoeker uit België geen inbreuk uitmaakt op artikel 8 van het EVRM, *“gelet op het feit dat betrokkene meer bindingen heeft met Roemenië dan met België”*. Waar de verzoeker voorhoudt dat *“er geen enkele band meer bestaat met zijn land van herkomst”*, beperkt hij zich tot de loutere negatie van hetgeen in het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen en het bestreden besluit wordt vastgesteld, zonder met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen uit voornoemd advies en het bestreden besluit feitelijk onjuist of kennelijk onredelijk zijn. Ook op de zitting van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen van 15 juni 2015 heeft de verzoeker de mogelijkheid gehad om hierover enige toelichting te verschaffen, doch hij is daar niet verschenen.

Aldus heeft de verwerende partij nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van het geval van de verzoeker onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging. Door louter zijn eigen persoonlijke belangen te benadrukken, zonder evenwel concreet in te gaan op de (zwaarwichtigheid van de) elementen die hebben geleid tot het nemen van het bestreden besluit, toont de verzoeker niet aan dat er een wanverhouding bestaat tussen zijn persoonlijke belangen en de legitieme doelstelling die door het bestreden besluit wordt nagestreefd.

Gelet op hetgeen voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat niet blijkt dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde door te oordelen *“dat het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde superieur is aan de privébelangen die hij kan doen gelden”*.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN